

ಓ ದಿನ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾವು ಸರಿಯಾಗಿ ಒಗಮನಹರಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ ಅನ್ನೋದು ಗೊತ್ತಾದರೆ ಸಾಕು, ಅಮ್ಮನಿಂದ ಸಹಸ್ರ ನಾಮಾರ್ಚನೆ ಶುರುವಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅಮ್ಮನ ಬೈಯುವಿಕೆ ವಿಮಲತ್ತೆಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಇಲ್ಲದೆ ಮುಗಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಇಲ್ಲಿ ನಾವೆಂದರೆ, ನಾನು ವಿನೋದಾ ಮತ್ತು ನನ್ನ ತಂಗಿ ಪ್ರಮೋದಾ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ನಮ್ಮಮ್ಮನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ವಿಮಲತ್ತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ ಹೊರತು ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಾಲ್ಯದ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿ ಒಪ್ಪುವಂತೆ, ಆಕೆಯ ರೂಪವನ್ನು ನಮ್ಮ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡವರಾಗೋವರೆಗೂ ಆ ಕಲ್ಪನೆಯ ಮುಖ ಬದಲಾಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ಬೇರೆಯ ವಿಷಯ ಬಿಡಿ.

ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ನಮ್ಮ ಕಲ್ಪನೆಯ ವಿಮಲತ್ತೆ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒಗೆದು ಗರಿಗರಿಯಾಗಿ ಇಸ್ತಿ ಮಾಡಿದ ತಿಳಿ ಬಣ್ಣದ ಕಾಟನ್ ಸೀರೆಯನ್ನು ನೀಟಾಗಿ ಉಟ್ಟಿರುವ, ಸೆರಗನ್ನು ಮಡಚಿ ಪಿನ್ ಮಾಡಿರುವ, ಪುಟ್ಟ ಹಣೆಯ, ಚುರುಕು ಕಣ್ಣಿನ, ಕೆಂಪು ತುಟಿಯ ತುಂಬುಗಲ್ಲದ, ದುಂಡು ಕೆನ್ನೆಯ, ಚೆಂದದ ಮೂಗಿನ, ಸಾಕಷ್ಟು ಎತ್ತರದ ನಿಲುವಿನ, ಕೆಂಪಿಗೆ ಗಟ್ಟಿ ಮೈಕಟ್ಟಿನ ನಡು ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿನ ಠಾಕುರೀಕಾದ ಹೆಂಗಸಾಗಿದ್ದರು.

ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಯ ವಿರಾಮದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಹುಡುಗಿಯರೆಲ್ಲಾ ಒಂದೆಡೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಮಾತಿನ ನಡುವೆ ಯಾರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಬುದ್ಧಿ ಇರುತ್ತೆ, ಯಾರು ಜಾಣರು ಎಂದು ಚರ್ಚೆ ಬಂತು. ಆ ಚರ್ಚೆಯ ನಡುವೆ ನಮ್ಮ ತರಗತಿಯಲ್ಲಷ್ಟೇ ಏಕೆ, ಇಡೀ ಶಾಲೆಗೇ ಜೇನಿಯಸ್ ಎನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಪ್ರಮೀಳ, 'ಪುಟ್ಟ ಹಣೆಯವರಿಗಿಂತ ಅಗಲ ಹಣೆಯವರಿಗೆ ಜಾಸ್ತಿ ಬುದ್ಧಿ ಇರೋದು ಗೊತ್ತಾ? ಬೇಕಿದ್ದರೆ ನೀವು ಫಾರಿನ್ ಜನರನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವರಿಗೆ ಹಣೆ ಎಷ್ಟು ಅಗಲವಾಗಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿರುತ್ತೆ ಅಂತ. ಅದಕ್ಕೇ ಅವರು ಹೆಚ್ಚು ಬುದ್ಧಿವಂತರಾಗಿರೋದು' ಎಂದು ಸ್ಟೇಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಕೊಟ್ಟಳು. ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ಆಕೆಯ ಹಣೆ ಕೂಡ ಸಾಕಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಾಗೇ ಇತ್ತು! ಪ್ರಮೀಳ ಅಂತಹ ಜಾಣೆಯೇ ಹಾಗೆಂದ ಮೇಲೆ ಓದಿನಲ್ಲಿ ಆವರೇಜನ ಆಸುಪಾಸಿನಲ್ಲಿದ್ದ ನಾವು ಆ ಮಾತನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಲು ಯಾವುದೇ ಬಲವಾದ ಸಾಕ್ಷ್ಯ ಸಿಕ್ಕಿರಲಿಲ್ಲ.

ಓದಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತೀರಾ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿದ್ದ ನಮಗೆ ಎರಡು ಬೆರಳಿಗೇ ಮುಚ್ಚಿಹೋಗುವಂತಹ ಚಿಕ್ಕ ಹಣೆಯಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಹಣೆ ಇಷ್ಟು ಪುಟ್ಟದಾಗಿ ಇರುವುದರಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ತಲೆಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹತ್ತುತ್ತಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರ ಆ ದಿನ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮನದಟ್ಟಾಯ್ತು. ಶಾಲೆ ಮುಗಿಸಿ ಸಂಜೆ ಮನೆಗೆ

ವಿಮಲತ್ತೆ

■ ವಸುಂಧರಾ ಕದಲೂರು